

17. 9. 2017 - Semper reformanda

1. čtení: Mk 1, 14+15

Píseň: 367 - Studně nepřevážená

Základ kázání: 1Tim 1, 1-7

Kázání: Milé sestry, milí bratři v Kristu,

dobry pastyř. Poslušné stádo. „Někteří chtějí být učiteli zákona a nerozumí ani, co mluví, ani co zastávají.“ Dobrému pastýři poslušné stádo? Už první křesťané na svého dobrého pastýře často nedali!

Základem učení jediného dobrého pastýře totiž bylo právě: „Přiblížilo se Boží království, (proto) čiňte pokání („obratte se!“).“ Apoštol Pavel však už nějakých dvacet let po vzkříšení dobrého pastýře musel řešit, že lidé v křesťanských sborech dávají na prázdná slova, na marnomluvnost, nikoli na dobré učení dobrého pastýře. Kdepak se obracet. Napsal kvůli tomu několik pastorálních, tedy pastýřských, dopisů - jednomu z nich se budeme teď pár nedělí věnovat.

Je nápadné, že hned na začátku pastýřského dopisu apoštol Pavel rázně odmítne zlé věci. To, co je Bohu nelibé - marná slova, jalové hloubání, nauky odchylené od Zákona - další ještě uslyšíme. To přece pastýř nemůže! Jak by dobrý pastýř mohl ukazovat, co je špatné a neslučitelné se Zákonem (zákonem?) Vždyť ten jediný dobrý pastýř přece od začátku... volal ku obrácení člověka... aha...

Přesto jsou často lidé překvapení, když slyší marnomluvné a jalové bludaře a demagogy. Když je slyší z prezidentské kanceláře, poslanecké sněmovny, v zaměstnání, v rodině, Církvi. Když slyší, že někdo hájí krádeže, podvody a pomluvy, že klidně prohlásí odsouzeného vězně za premiéra atd. Přitom lidé bludní, tedy zbloudilí a k bloudění-zvoucí, byli vždy součástí lidských

společenství. Proto Ježíš od počátku učil, že na blízkost Boží má člověk reagovat svým obrácením!

Naopak židovské authority v jeho době zdůrazňovali mravní život. Setrvat v tom, co jsme si nastavili. Prostě to správně odžijeme, a bude dobře. Dokonce natolik, že spočítali, kolik kroků v sobotu se do tohoto mravního života vejde, a kolik už ho znesvětí. Bázeň před Bohem vedoucí k obrácení? Na to nedali. Hlavně splnit, co jsme si jako lidé určili a domluvili jako dobré! Ježíšovo pozvání k blízkému Boží království? Trvalé obrácení v duchu *semper reformanda* („neustálá obnova“)? To ho raději ukřižovali.

Lidé bludní byli a budou. Byli a budou i součástí Církve už od povolání Abrama, ba už od Adama. Vždy se najdou nějací, kteří po vzoru Adama a Evy chtějí být rovni Bohu a posuzovat, co je dobré a co zlé. Kdepak se v tom podřídít Bohu - ani krást přece není takový problém. „Vždyť nám to tak funguje!“

Bludaři, blázni a demagogové tak nejsou žádnou novotou. A tak není třeba se jich jakkoli bát, ba dokonce na ně jakkoli dát. Natožpak se jimi nechat stresovat. Protože přicházejí a odcházejí. Odplývají jako voda.

Proto se snadno poznají po spoustě marných slov. Po tom, že učí něco jiného než společenství, v němž žijí. Totiž že mají dojem, že jsou chytřejší než všichni odborníci, ačkoli sami žádnou odborností většinou nedisponují. Možná proto na ně nakonec nikdo moc nedá... Možná proto o to hlasitěji prezentují své dojmy a názory...

Vždy byli lidé, kteří si mysleli, že Ježíš tak úplně neumřel, a tak jeho „vzkříšení“ bylo jen probuzení z bezvědomí. Vždy byli lidé, kteří se domnívali, že si mohou dělat, co chtějí, ale ostatní to samé nesmějí - i v Církvi. Vždy byli a budou lidé, které nezajímá kompromis. Buď je po jejich, nebo není nic. Pokusí se druhé ukřičet, zmanipulovat nebo donutit - kdepak přenechat důvěru svobody, zodpovědnosti a důstojnost druhého. To by bylo příliš křesťanské a pravdoláskařské. I to jsou dobrá poznávací znamení bludařů.

Jen je škoda těch církvíček, sborečků, rodin, společenství i národů, které jim dopřály sluchu. A že ve dvacátém století se takových bludařů objevili mraky, nejen v působitelích světových válek. Nejde o náhodu, vždyť dvacáté století přišlo s nápadem, že Boha nepotřebujeme. Ani jeho Zákon, ani milost, ani moudrost. Natožpak jeho Slovo. Byla a je to veliká škoda, protože všichni ti zbloudilí prohráli. Ba dokonce dost rychle i na lidské poměry - v rozmezí let, maximálně desetiletí.

Proto začíná Pavel svůj pastýřský dopis, a tak svou pastýřskou činnost, odmítnutím. Ne těch lidí. Ne nositelů marnomluvnosti, jalového hloubání. Ale odmítnutím zlého („proti Bohu“) jednání: Marnomluvnost je špatná. Jalové hloubání je jen ke zlému. Když učí ti, kteří se mají za experty na Boží Zákon a jeho důsledky, ačkoli vůbec nevědí, o čem mluví - i to je špatně. A že se takových v lidských společenstvích vždycky našlo!

Apoštol Pavel tak následoval příklad naší naděje - jediného dobrého pastýře Ježíše Krista. Tak samozřejmě, že mu pod rukama rostly sbory - vždyť následoval Krista a tak Boha! Tak je krásné, když i my můžeme vidět, že například Římskokatolická tradice v Teplicích má posledních deset, patnáct let stále kolem tří set lidí na nedělních bohoslužbách (tedy v podstatě bez úbytku!). Ačkoli je trošku bolavé vidět, že českobratrská tradice v Teplicích si musí ve stejné době přiznat vytrvalý a razantní úbytek.

Že by snad Boží milost přála více těm, kteří následují dobrého pastýře, nikoli lidsky-jalovou marnomluvnost?

Že by Hospodin byl svou milostí s těmi, kteří neváhají na každých bohoslužbách vyslovovat své viny a vlastní nehodnost být jen přijmout Krista pod vlastní střechu?

Že by Stvořitel světa stál při těch, kdo nedají na lidské řeči ale zejména a hlavně na Boží slovo?

Jediný dobrý pastýř žil právě podle toho. A tak vcelku běžně plísnil Božím slovem lidové i učené vrstvy ohledně marných řečí, jednání i hloubání. Dojel na to-zabili ho.

Ale překvapivě mnoho si nechalo líbit, že přece je mnoho co zlepšovat. Vždyť to vidí každé malé dítě! A umlčením či

usmrcením dobrého pastýře se na tom přece nemůže nic změnit. A hle, Hospodin se k takovému pokání - obrácení - přiznal. Jakkoli bludaři hlásali právě to, že pravda umře a zmizí s jejím hlasatelem.

Překvapivě mnoho přijalo, že si nelze dál hrát na to, že sami dosáhneme spravedlnosti. Že si vystačíme sami a Boha nepotřebujeme. Že víme co a jak. Že nám všecko tak dobře funguje - ačkoli právě to jim bludaři namlouvali. Jen už desetiletí ubýváme - o čemž bludaři vždy mlčí. Překvapivě mnoho přijalo jediného dobrého pastýře s jeho přísným slovem.

I pastýřská slova apoštola Pavla si mnozí nechali líbit: Podstatou církve je učení, vyučování. Učení a vyučování k lásce z čistého srdce, dobrého svědomí a upřímné víry v Boha. Tedy vyučování ke stejné lásce ke všem, ne lásce jen k některým. Ne učení a jednání neskloubitelné s Božím zákonem: Od jedinečnosti Hospodina, přes Nebudeš krást až po Nebudeš dychtit.

Tak se nebojme bláznů, bludařů, magorů a demagogů. Nemějme z nich ani těžkou hlavu. Ať už je potkáváme v nejbližším okolí nebo v politické sféře českých zemí či ve světě. Vždycky nakonec prohrají, protože pravda a láska vítězí nad lží a nenávisť. Celou lidskou historii. A vítězí tím dříve, čím klidněji, vytrvaleji a odvážněji se bludařům postaví ti, kteří naslouchají Zákonu. Ačkoli to není vždy příjemné. A jen málokdy líbivé.

Protože Kristova Církev roste. Tam, kde je přáno sluchu jeho Pastýři a ne marným slovům. Tam, kde lidé reagují na evangelium Boží blízkosti obrácením. Tam, kde se Církev nebojí reformovat. Kde se sbory, rodiny a města nebojí reformovat. Kde se jednotlivci nebojí reformovat. Kde jsou odmítány bludy a marnomluvnost - což je trvalá práce podle *semper reformanda*.

Amen.

Píseň: 236 - Ježíši, Pane nejvyšší